

דעם רבינ'ס

עוּכט

בשלה תשפ"ב
גליון 76

דער ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

א גוטן לעכטיגן שבת פאר אלע טייערע קינדער

אונז, און די אידישע קינדער פֿרעגן: "איז דער אויבערשטער מיט אונז אָדער נישט?" זאָגט דער באַשעפער: "איך וועל ענך שיקן אַ הונט וואס בייסט און ענך וועלן שרייען צו מיר, אזוי וועלן ענך וויסן וואו איך בין."

עס איז אַ מַשֶׁל צו אַ מענטש וואס טראַגט זיין זון אויפן אַקסל און גייט אַרויס אויפן וועג, אינמיטן וועג בעט דאס קינד פונעם טאטן: "געב מיר עפּעס אַ זאך" און דער טאטע גיט אים גלייך. אפּאר מינוט שפּעטער בעט דאס קינד נאכאַמאל און דער טאטע גיט אים ווייטער וואס ער בעט. אזוי אויך ביים דריטן מאל. גייענדיג אַביסל טיפּער אין וועג קומט זיי אַנטקעגן אַ מענטש און דאס קינד רופט זיך אן צו אים: "האַסט אפּשער געזען מיין טאטן?" רופט זיך אן דער טאטע צום קינד: "דו ווייסט נישט וואו איך בין?" דער טאטע ווארפט אַראפּ דאס קינד אויף דער ערד. גלייך איז געקומען אַ הונט און געביסן דאס קינד.

רבי נתן איז מסביר באַריכות דער סוד פון קלפת עמלק וועלכער ווארפט אַרויף אויף אונז אַ שַכּחָה מיר זאלן פאַרגעסן אַלע ישועות און וואונדערליכע חסדים וואס דער אויבערשטער האט אונז שוין געטון ביז היינט, פון אנהויב ווען ער האט אונז אַרויסגעצויגן פון מצרים מיט געוואלדיגע אותות און מופתים און אונז געגעבן די תּוֹרָה, שפּעטער די גרויסע נסים

שבת שירה איז איינע פון די דריי שבתים ווען דער הייליגער רבי פֿלעגט פֿארן צו זיינע חסידים. און ווי עס איז באוואוסט אז אלע תקונים וואס דער רבי האט געמאכט בשעת ער האט געלעבט ווערט נאך שטערקער נאך זיין הסתלקות.

מיר געפונען זיך שוין אין די דרייסיג טעג פאר פורים קטן, חַמְּיָנוּ זְכָרָנוּם לְבִרְכָה זָאגן אונז אז משה רבינו האט מתקן געווען אז מען זאל עוסק זיין אין די הלכות פונעם יום טוב דרייסיג טעג בעפאר, בפרט פאר אזא יום טוב ווען אלע התחלות הייבן זיך אן אין דעם טאג פורים.

די הייליגע תּוֹרָה פאַרציילט אונז אין די פֿרָשָׁה, די גרויסע ישועות וואס כּלל יִשְׂרָאֵל האט געזען ביי קריעת ים סוף, אַ דינקסט האט געזען ביים ים אזעלכע גרויסע זאכן וואס יחזקאל הנביא האט אין זיין צייט נישט געזען. די גרויסע נסים וואס מען זעט די וואך אין פֿרָשָׁה ווי בַּזַּת הַיָּם, דער מן וואס איז געקומען פון הימל טאג טעגליך. נאך די אלע וואונדער שטייט "וַיִּרְבּ הָעַם עִם מֹשֶׁה" - די אידן האבן געקריגט קעגן משה רבינו און געבעטן וואסער צו טרינקען און משה האט געשלאגן דעם שטיין, דער נסיון פונעם מי מריבה, אזוי אויך ווען די אידן האבן אויספרובירט דעם אויבערשטן מיט'ן פֿרעגן: "הַיֵּשׁ ה' אִם אֵין". און דאן איז געשען אז "וַיָּבֹא עִמְלֹק, רִשׁ"י הַקָּדוֹשׁ בִּרְעַנְגָּט דִּי חַז"ל פֿאַרן־וואס שטייט די פֿרָשָׁה פון עמלק נאנט צו די פֿריערדיגע פֿרָשָׁה, אונז צו לערנען אז דער אויבערשטער איז שטענדיג מיט

די וועגן בענקען

מיר האבן פאר צוויי וואכן צוריק געשריבן ווי אזוי ר' נתן איז מקורב געווארן צום רבי'ן דורך זיין חבר ר' ליפא, וואס האט אים און ר' נפתלי געברענגט צום רבי'ן.

יעצט וועלן מיר דערציילן א מעשה וואס ר' אברהם בר"נ האט געהערט פון זיין טאטן, וואס האט דאס געהערט פון ר' נתן.

אין יאר תקס"ג, אנהויב פון ר' נתנ"ס התקרבות צום רבי'ן, האט דער רבי געזאגט א תורה און ארוםגערעדט פון די תאוה פון געלט. (תורה כ"ג) יענעם שבת ווען דער רבי האט געזאגט די תורה, איז ר' ליפא געווען ביים רבי'ן און דער רבי האט אים געמיינט ווען ער האט ארוםגערעדט פון תאוות ממון. ר' ליפא האט דעמאלט געהאלטן אינמיטן א געשעפט מיט א סוחר אין דעם ביזנעס איז געווען אריינגעמישט די געלט תאוה, האט זיך דער רבי אנגערויפן נאך ענדיגן די תורה, "ליפא, איך וויל נישט אז דו זאלסט האבן געלט".

נאך שבת ווען ר' ליפא איז אהיימגעפארן, האט ער צו זיך געטראכט, 'אויב וועל איך ווייטער פארן צום רבי'ן קען נאך מקים ווערן דעם רבי'נס ווערטער און איך קען נאך פארלירן מיין געלט! 'ניין, איך גיי מער נישט פארן צו דעם רבי'ן' האט ר' ליפא ביי זיך אפגעמאכט!

"דער רבי איז פון עולם הבא און איך בין פון עולם הזה!" האט ר' ליפא געזאגט. עס האט אים אבער גארנישט געהאלפן זיינע השתדלות אין זיינע געשעפטן ווייל דאס רעדל האט זיך געגעבן א דריי אויס און וואו ער האט נאר איינגעשטעקט און פרובירט צו מאכן ביזנעס האט זיך עס אויסגעליטשט ווי א פלאש אויל אויף דער ערד. ער איז געווארן אן ארימאן. אזוי ווייט האט זיין

שלימזל אים געשפילט אז, עס איז געקומען א ווינט און ארויסגעריסן זיין הויז, לאזנדיג ר' ליפא אן א דאך און אן ווענט ארום זיך. און ר' ליפא איז מער נישט געקומען צום רבי'ן. פאר'ן רבי'ן האט זייער ווי געטון אז זיין תלמיד וועלכער איז געווען אן עובד ה' האט זיך אפגעשיידט פון אים.

עס זענען אריבער אסאך יארן. איין שבת האט ר' ליפא עולה געווען צו דער תורה און באקומען מפטיר. ער האט אויסגעלאזט די ווערטער "הלא מעתה קראתי לי אבי..." האט זיך ר' נתן אנגערויפן צו ר' ליפא, "עמנו הייתם - דו ביסט דאך געווען מיט אונז", קוק וואס איז געשען מיט דיר, פון אזא רבי'ן ביסטו אוועקגעגאנגען?"

נאך דעם שמועס האט זיך דערוועקט ביי ר' ליפא'ן די סטרינעס. ער האט אנגעהויבן צו בענקן צום הייליגן רבי'ן. זיין הארץ איז אים אויסגעגאנגען נאכאמאל זיך צו מקשר זיין צום הייליגן קוואל. ער האט אנגעהויבן ווידער צו פארן צום הייליגן רבי'ן נאכדעם וואס ער איז געווען דערווייטערט אסאך יארן. דער רבי האט אים אויפגענומען און געזאגט:

"אפילו ווען עס גייען אריבער אסאך יארן און מען רירט זיך נישט ארויפצוגיין צו אן העכערע דרגה אין יראת שמים נאר מען שטייט אויפן זעלבן פלאץ ווי פריער און אפילו אויב מען איז נאך ערגער געווארן, אבער טאמער איז מען מקשר צום צדיק אמת איז עס זייער חשוב און מען קען עס נישט אפשאצן."

עס שטייט אין מדרש אויפן פסוק, "דרכי ציון אבילות", די וועגן קלאגן אויף דעם וואס די 'עולי רגל' האבן אויפגעהערט צו טרעטן אויף זיי. אזוי איז אויף די וועגן וואס פירן צום צדיק. אויב די מענטשן - וועלכע פלעגן פארן און קומען אויף די וועגן צום רבי'ן שטעלן פלוזיליג אפ זייער נסיעות, טוען די וועגן לעכצן אז נאך א חסיד זאל פארן אויף זיי און קומען צום צדיק.

געקענט זיין נאך אסאך בעסער ווען דו וואלסט זיך אריינגעשטופט דיין קאפ צווישן די הייליגע חברים.

ר' ליפא האט אויסגעבראכן אין א געוויינע עס איז געווארן א טייכל טרערן אויף דער ערד פון זיין געוויין..

מיין אספה'ס

מנחה מען גייט זאגן תשליח - אזוי ווי היינט אין אומאן ווען מען גייט צום טייד. [לענע זאגן האט מען נאכנישט געקענט פארן קיין אומאן איז דער קבוץ פארגעקומען אין רושלים אין מאה שצרים שול].

די סצענע פון די טעגן גייט מיר נישט ארויס פון קאפ. די שמוחה, די ברען, דאס חיות וואס די אידן האבן געהאט, אז ווען איך הער דעם ניגון "בך רבינו" ברענגט מיר עס צוריק צו דעם מחזה נורא וואס דערמאנט מיר און גיבט מיר דעם געפיל אז ווען ברסלב'ע חסידים האלטן זיך צוזאמען ווערט פון דעם גאר א שטארקע פרייד אין אנגענעמקייט!

רק אתם תחזיקו עצמכם ביחד!

~ ~ ~

דאס צווייטע מאל ווען איך האב באגעגנט ברסלב'ע חסידים איז געווען, ווען איך בין געווען א בחור'ל. די הנהלה פון מיין ישיבה האט ארויסגעשיקט פאר פורים אלע בחורים צו גיין נאך געלט. "יעדער בחור דארף אריינברענגען \$100 פאר די ישיבה". די סכום איז אין לענע זאגן געווען א ריזיגע סומע געלט, וואס איך האב אגב

דער רבי האט געזאגט פאר ר' ליפא: "עס וואונדערט מיר ווי אזוי קען מען אוועקווארפן אזא באלבטע און פריינדליכע חבורה?"

אויב ביזטו די אלע יארן נישט געגאנגען אויף די ריכטיגע וועגן האסטו דאך זיכער שאדן געהאט, וידער אויב ביסטו יא געווען אן עובד ה' וואלסטו

איך וויל אייך דערציילן וואס איך געדענק פון מייע גאר אינגע יארן.

איך בין דעמאלט נאכנישט געווען קיין ברסלב'ער חסיד, מיר האבן געהאט שייכות צו אן אנדערע חסידות.

אין חצר פון אונגארישע הייזער, איז דא בור וואסער, היינט ניצט מען דאס שוין נישט, אבער מיט נישט קיין סאך יארן צוריק, פלעגט מען פון דארט שפען וואסער.

געווען איז עס א ראש השנה נאכמיטאג, איך בין געווען א קינד פון פיר - פינף יאר, אין דאס בית המדרש וואו איך האב געדאוונט האט מען געהאלטן ביי הפסקה, איך בין געווען אין שטוב, ווען פלוצלינג הערט מען הויכע זינגערייען. עס קומען צו גיין טאנצנדיג, עלטערע אידן, טאטע'ס, בחורים נאך און נאך, מען זינגט פרייליך "בך רבינו נגילה, בך רבינו נשמחה" די טעגן ווערן העכער און שטערקער... מיין מאמע האט מיר ארויסגעטראגן אין הויף פון אונזער שטוב און אויפגעהויבן איך זאל קענען בעסער זען וואס דא געשעט.

איך זע ווי גאר אסאך עלטערע חסידים - ברסלב'ער אידן כאפן זיך אן האנט ביי האנט און טאנצן, אבער מיט אזא מין שמוחה אזא דעהויבנדיקייט, ווען איך דערקען דאס צורה פון ר' לוי יצחק מיט נאך עלטערע חסידים.

וואס איז געשען? די ברסלב'ע חסידים האלטן שוין נאכן הייליגן קבוץ, מען האט שוין געדאוונט

דער בעל תפלה

~5~

און אזוי דער גבור איז גיווען אליין א גבור. נאר דער מלך האט אים גוויזן דעם וועג פון וואנעט ער זאל נעמען זיין זאך דהיינו תפלה.

און אזוי האט דער מלך גיהאט איין אוהב נאמן (כלומר א גוטן פריינט א גיטריען) וואס ער האט זיך ליב גיהאט מיט דעם מלך מיט זייער גרויס ליבשאפט זיי האבן זיך אזוי ליב גיהאט. ביז זיי האבן נישט גיקענט זיין איינער אן דעם אנדערן אז זיי זאלן זיך א שעה נישט זעהן. נאר סע איז זיך אבער פארט פארהאנדן צייט וואס מע מוז נישט זיין אין איינעם.

האבן זיי גיהאט פארטערטן. וואס דארט איז גיווען אויסגימאלט זייערע ביידע צורות. פלעגן זיי זיך משעשע זיין (כלומר תענוג און נחת האבן) מיט די צורות דעמולט אז זיי האבן זיך נישט גיקאנט זעהן. און די צורות זענען גיווען אזוי אויס גימאלט אזוי ווי דער מלך מיט דעם אוהב נאמן האבן זיך ליב און ווי זיי קושין זיך און האלדזן זיך מיט גרויס ליבשאפט.

און די פארטרעטן האבן אין זיך א סגולה גיהאט. אז ווער סע האט גיקוקט אויך די צורות האט ער גיקריגן גרויס ליבשאפט (כלומר די מדה פון אהבה האט מען גיקריגן אז מע האט גיקוקט אויך די צורות) און דער אוהב נאמן האט אויך גינעמען די אהבה (דהיינו דאס ליבשאפט) פון דעם ארט וואס דער מלך האט אים גוויזן.

איז גיקומען א צייט. וואס די אלע זענען גיאנגען איטליכער אין זיין ארט אריין. אז ער זאל דארט נעמען זיין כח פון זיין זאך. דהיינו דער מליץ און דער גבור און די אלע לייט פון דעם מלך איז איטליכער גיאנגען אין זיין ארט אריין ער זאל דארט באנייען זיין כח.

און אזוי דער גבור איז גיווען אליין א גבור. נאר דער מלך האט אים גוויזן דעם וועג פון וואנען ער זאל נעמען גבורה. און דורך דעם איז ער גיווען זייער א ווילד גרויסער גבור.

ווארין סע איז פארהאנדן א שווערד וואס זי הענגט אין דער לפסין. און די שווערד האט דריי כחות. אז מע הייבט אויף די שווערד. אזוי צו לופין זיך אלע עלצטע פון דעם חיל. האבן זיי שוין ממילא א מפלה (דהיינו די שונאים) ווארין אז די עלצטע אנטלופין. האט קיינער נישט צופירן די מלחמה האבן זיי שוין בוודאי א מפלה. נאר פון דעסט וועגן פארט. וואלטן אפטר פארט די איבריגע גיקאנט עפעס נאך מלחמה האלטן.

האט אבער די שווערד צוויי שארפן. און זיי האבן צוויי כחות. דורך איין שארף פאלן זיי אלע. און דורך דער אנדערער שארף קריגן זיי די דאר. (דהיינו די שונאים וואס מען האלט מיט זיי מלחמה) דהיינו זיי ווערן מאגער און דאס לייב פאלט זיי אפ. אזוי ווי די קרענק איז רחמנא ליצלן. און נאר דורך דעם וואס מע טוט א מאך מיט דער שווערד דארט ווי זי איז קריגן שוין די שונאים די זאכן הנ"ל דהיינו דורך דעם וואס מע מאכט מיט דער שארף האבן די שונאים גאר א מפלה. און דורך דעם וואס מע מאכט מיט דער אנדערער שארף. קריגן די שונאים די דאר פנ"ל. און דער מלך האט גוויזן דעם גבור. דעם וועג וואס סע איז פאר האנדן צו דער שווערד. און פון דארט האט ער גינעמען זיין גרויסע גבורה.

און מיר האט דער מלך אויך גוויזן דעם וועג פון וואנען איך זאל נעמען מיי זאך. האב איך גינעמען פון דארט דאס וואס איך באדארף (כלומר דער בעל תפלה וואס ער דערציילט דאס אלץ האט ער

וְהִי הַיּוֹם אִזְּךָ גִּיּוּעוֹן אֶת גְּרוּסְעֵר רֹחַ סַעְרָה (דְּהֵינּוּ אֶת שְׁטוּרְעֵם וּוּינֵט) אוֹיֵף דְּעֵר וּוְעֵלְט. און דער רוח סַעְרָה הָאָט מַבְלָבֵל גִּיּוּעוֹן (פֿלֹמֶר פֿאַרמִישֵׁט) גָּאָר דִּי וּוְעֵלְט. און ער הָאָט אַיַבֵּער גִּיקֶעֶרְט פֿון ים יַבְשָׁה און פֿון יַבְשָׁה ים. און פֿון מַדְבָּר יִישׁוּב און פֿון יִישׁוּב מַדְבָּר. און ער הָאָט גָּאָר דִּי וּוְעֵלְט אַיַבֵּער גִּיקֶעֶרְט.

און דער רוח סַעְרָה אִזְּךָ אַרְיִין צוּם מֶלֶךְ אִין שְׁטוּב אַרְיִין. און דער רוח סַעְרָה הָאָט דָּאָרְט גָּאָר נִישֵׁט גִּיטָאָן (פֿלֹמֶר ער הָאָט דָּאָרְט פֿאַם מֶלֶךְ קִיין שׁוּם שְׁאָדִין נִישֵׁט גִּיטָאָן) נָאָר עֵר אִזְּךָ אַרְיִין (דער רוח סַעְרָה) און הָאָט אַוועק גִּיאַפֶּט דָּאָס קִינֵד פֿון דְּעֵר בֵּת מַלְכָּה הַנִּלְ.

און אִין דְּעֵם אַוּמִפִּיט. תִּיֶכֶף וּוִי עֵר הָאָט אַוועק גִּיאַפֶּט דָּאָס טִייעֶר קִינֵד. אִזְּךָ תִּיֶכֶף דִּי בֵּת מַלְכָּה נָאָךְ (פֿלֹמֶר דִּי בֵּת מַלְכָּה הָאָט תִּיֶכֶף אַנְגִּיהוּיבִין נָאָךְ לופֿן נָאָךְ דְּעֵם קִינֵד זִי זָאל עֵס קִרִּיךְ חַפְסִין. אִזְּךָ אוֹיֵף עֵרְגִין אַוועק און מַע וּוּיִסֵּט נִישֵׁט וּוִי) און אַזוֹי דִּי מַלְכָּה. און אַזוֹי דְּעֵר מֶלֶךְ זַעֲנֵן אַלֶּע נָאָךְ. נָאָךְ דְּעֵם קִינֵד. בִּזִּי זֵי זַעֲנֵן אַלֶּע צוּשְׁפִּירִיט גִּיוואָרִין. און מַע וּוּיִסֵּט נִישֵׁט וּוּוּאָ זֵי זַעֲנֵן.

און מִיר אַלֶּע זַעֲנֵן דְּעֵרְבִי נָאָר נִישֵׁט גִּיווען. וּוּוּאָרִין מִיר זַעֲנֵן דְּעַמוּלֵט אַוועק גִּיאַנְגֵּן אִיטִלִּיכֶער אִין זֵיין אָרֵט אַרְיִין צוּ בִּי נִייעֵן זֵיין כַּח כֶּבֶל. און וּוִי מִיר זַעֲנֵן צוּהִיך גִּיקוּמֵן. הָאָבִין מִיר זֵי אַלֶּע שׁוּיִן נִישֵׁט גִּיפּוֹנֵן כֶּבֶל.

און דִּי יָד אִזְּךָ אוֹיֵף פֿאַרפֿאַלִין גִּיוואָרִין דְּעַמוּלֵט. און פֿון דְּעַמוּלֵט אָן. זַעֲנֵן מִיר אַלֶּע צוּשְׁפִּירִיט גִּיוואָרִין. און מִיר קֶנֶען שׁוּיִן נִישֵׁט גִּיין אִיטִלִּיכֶער אִין זֵיין אָרֵט אַרְיִין. צוּ בַּאֲנִיעֵן זֵיין כַּח. וּוּוּאָרִין אַז דִּי וּוְעֵלְט אִזְּךָ שׁוּיִן אַיַבֵּער גִּיקֶעֶרְט גִּיוואָרִין. בַּאֲדָאָרְך מַעֵן זִיךְ שׁוּיִן אַנְדֶּערֶע וּוְעֵגִין הֵינִיט.

אַיַבֵּער דְּעֵם קָאָנֵן מִיר שׁוּיִן נִישֵׁט אַרוֹיֵף גִּיין וּוּידֶער אִיטִלִּיכֶער אִין זֵיין אָרֵט אַרְיִין עֵר זָאל נֶעמֵען זֵיין כַּח. נָאָר דִּי רִשִׁימָה וּוּוּאָס בִּי אִיטִלִּיכֵן אִזְּךָ גִּיבְלִיבֵן (פֿלֹמֶר דְּעֵר צִיבִין דְּהֵינּוּ דָּאָס בִּיסֵט כַּח וּוּוּאָס סַע אִזְּךָ נָאָךְ בִּי אִיטִלִּיכֵן גִּיבְלִיבֵן פֿון לַאֲנֵג) אִזְּךָ אוֹיֵף זֵייעֶר גְּרוּסִים. און אויב דְּעֵר גִּיבּוֹר (וּוּוּאָס דִּי מְדִינָה הָאָט פֿאַר אִים מוֹדָא גִּיאהָט) אִזְּךָ דְּעֵר גִּבּוֹר פֿון דְּעֵם מֶלֶךְ. אִזְּךָ עֵר בּוּדֵדִי זֵייעֶר אֶת גְּרוּסְעֵר גִּבּוֹר (דָּאָס הָאָט אַלֶּע דְּעֵר צִיבִילֵט דְּעֵר בַּעַל תְּפִלָּה פֿאַר דִּי לֵיט הַנִּלְ).

און זֵי הָאָבִין אוֹיס גִּיהֶעֶרְט זֵינֵע זֵייעֶר רִייד און הָאָבִין זִיךְ זֵייעֶר פֿאַרוואַונְדֶּערֶט. און זֵי הָאָבִין שׁוּיִן גִּיאהָלְטִין דְּעֵם בַּעַל תְּפִלָּה בִּי זִיךְ. און זֵי הָאָבִין אִים שׁוּיִן נִישֵׁט גִּיוואָלֵט אַוועק לֵאזִין פֿון זִיךְ (וואָרִין טאַמֶער דְּעֵר גִּבּוֹר וּוּוּאָס עֵר וּוּיִל אַקוּמֵן אוֹיֵף זֵי. אִזְּךָ עֵר דְּעֵר גִּבּוֹר פֿון דְּעֵם מֶלֶךְ הַנִּלְ וּוּוּאָס דְּעֵר בַּעַל תְּפִלָּה קָאָן זִיךְ מִיט אִים).

און דְּעֵר גִּבּוֹר הַנִּלְ אִזְּךָ אַלֶּע מָאָל צוּ גִּיקוּמֵן וּנְעִטֶער צוּ דְּעֵר מְדִינָה און עֵר הָאָט אַלֶּע מָאָל גִּישִׁקֵט זֵינֵע שְׁלוּחִים צוּ זֵי. בִּזִּי עֵר אִזְּךָ גִּיקוּמֵן צוּ דְּעֵר מְדִינָה און עֵר הָאָט זִיךְ גִּישִׁטְעלֵט אַוּטֶער דְּעֵר שְׁטאַט און הָאָט צוּ זֵי אַרְיִין גִּישִׁקֵט זֵינֵע שְׁלוּחִים. (אז זֵי זָאלֵן אִים זָאָגֵן וּוּוּאָס זֵי וּוּוּלִין צוּ אַוּטֶער גִּיבִין זִיךְ צוּ גִּיין כֶּבֶל).

הָאָבִין זֵי זֵייעֶר גְּרוּסִים מוֹדָא גִּיאהָט פֿאַר אִים. הָאָבִין זֵי גִּיבֶעֱטִין דְּעֵם בַּעַל תְּפִלָּה. אַז עֵר זָאל זֵי אִיין עֶצֶה גֶעבִין. הָאָט דְּעֵר בַּעַל תְּפִלָּה צוּ זֵי גִּיאַגֵּט. מַעֵן בַּאֲדָאָרְך קֶלֶעֶרִין. דָּאָס פִּירִיכֵץ פֿון דְּעֵם גִּבּוֹר. כִּדִּי עֵר זָאל דוֹרְךְ דְּעֵם דְּעֵרְקֶנֶען. אויב דָּאָס אִזְּךָ דְּעֵר גִּבּוֹר פֿון דְּעֵם מֶלֶךְ הַנִּלְ.

אִזְּךָ גִּיאַנְגֵּען דְּעֵר בַּעַל תְּפִלָּה. און אִזְּךָ אַרוֹיס גִּיאַנְגֵּען צוּם גִּבּוֹר. און עֵר אִזְּךָ גִּיקוּמֵן צוּ זֵיין חֵיל פֿון דְּעֵם גִּבּוֹר. און עֵר הָאָט אַנְגִּיהוּיבִין צוּ שְׁמוּסִין מִיט אִיין גִּבּוֹר פֿון דִּי גִּבּוֹרִים וּוּוּאָס זֵי זַעֲנֵן גִּיאַנְגֵּען מִיט דְּעֵם גִּבּוֹר (דְּהֵינּוּ מִיט אִינֶעם פֿון דִּי וּוּוּאָרְטֵס) (כִּדִּי עֵר זָאל קֶלֶעֶרִין אויב דָּאָס אִזְּךָ דְּעֵר גִּבּוֹר וּוּוּאָס עֵר קָאָן זִיךְ מִיט אִים)

הָאָט אִים דְּעֵר בַּעַל תְּפִלָּה גִּיפֶרֶעגֵט. וּוּוּאָס אִזְּךָ אִיעֶער טוּן. און וּוִי אַזוֹי זַעֲנֵט אִיד אִיךְ צוּם אוֹיֵף גִּיקוּמֵן מִיט דְּעֵם גִּבּוֹר הָאָט עֵר אִים גִּיעֶנְפֶּערֶט (דְּהֵינּוּ דְּעֵר אִיעֶער פֿון דִּי גִּבּוֹרִים הָאָט גִּיעֶנְפֶּערֶט דְּעֵם בַּעַל תְּפִלָּה) דִּי מַעֲשֵׂה אִזְּךָ אַזוֹי גִּיווען.

בַּאֲשֶׁר סַע פֿאַרשְׁרִיבֵן אִין זֵייעֶרע קְרוּיִקֶעס. אַז סַע אִזְּךָ אַמָּאל גִּיווען אַתְּ גְּרוּסְעֵר רֹחַ סַעְרָה (דְּהֵינּוּ אֶת שְׁטוּרְעֵם וּוּינֵט) אוֹיֵף דְּעֵר וּוְעֵלְט. און דְּעֵר רֹחַ סַעְרָה. הָאָט אַיַבֵּער גִּיקֶעֶרְט גָּאָר דִּי וּוְעֵלְט. עֵר הָאָט אַיַבֵּער גִּיקֶעֶרְט פֿון ים יַבְשָׁה און פֿון יַבְשָׁה ים און פֿון מַדְבָּר יִישׁוּב און פֿון יִישׁוּב מַדְבָּר. און עֵר הָאָט גָּאָר דִּי וּוְעֵלְט פֿאַרמִישֵׁט.

און נָאָךְ דְּעֵם רַעַשׁ וּוּוּאָס גָּאָר דִּי וּוְעֵלְט אִזְּךָ אַזוֹי פֿאַרמִישֵׁט גִּיוואָרִין. נָאָךְ דְּעֵם הָאָבִין זִיךְ דִּי מַעֲנֵשׁן פֿון דְּעֵר וּוְעֵלְט מִיִּישׁב גִּיווען. זֵי וּוּוּלִין זִיךְ מַאֲכִין אַ מֶלֶךְ. הָאָבִין זֵי אַנְגִּיהוּיבִין צוּ קֶלֶעֶרִין. ווער סַע אִזְּךָ רַאֲוִי אַז מַעֵן זָאל אִים מַאֲכִין פֿאַר אַ מֶלֶךְ אַיַבֵּער זֵי.

הָאָבִין זֵי גִּיקֶלֶעֶרְט. בַּאֲשֶׁר דְּעֵר עִיקָר אִזְּךָ נָאָר דְּעֵר תְּכִלִּית דְּרִיבֶּער. ווער סַע פֿאַרִיט זִיךְ מַעֵר און אִזְּךָ מַעֵר מִשְׁתַּדֵּל אִין דְּעֵם תְּכִלִּית פֿון דְּעֵר וּוְעֵלְט דְּעֵר דַּאֲזִיגֶער קַעֵר צוּ זֵיין אַ מֶלֶךְ. הָאָבִין זֵי אַנְגִּיהוּיבִין צוּ קֶלֶעֶרִין. וּוּוּאָס אִזְּךָ דְּעֵר תְּכִלִּית אִזְּךָ צוּוִישׁן זֵי גִּיוואָרִין כַּמָּה דַּעוֹת.

אַ טִייל הָאָבִין גִּיאַגֵּט. אַז דְּעֵר עִיקָר תְּכִלִּית אִזְּךָ כֶּבּוֹד. וּוּוּאָרִין מִיר זַעֲהֵן זִיךְ אַז כֶּבּוֹד אִזְּךָ דְּעֵר עִיקָר בִּי דְּעֵר וּוְעֵלְט. וּוּוּאָרִין אַז מַעֵן גִּיט

נישט אפ דעם מענטשן זיין פבוד. דהיינו אז מער רעט אים עפעסט א ווארט אקעגין זיין פבוד. האט ער שפיכות דמים.

ווארין דער עיקר איז דער פבוד ביי גאר דער וועלט. און נאך דעם טויט היט מען אויך אפ. אז מען זאל אפגיבן דעם מת זיין פבוד. אז מען זאל אים מקבר זיין מיט פבוד און דעסט גלייכן. (און מען זאגט אים וואס מע טוט דיר טוט מען דיר אלץ פון דין פבוד וועגן)

חאטשע נאך דעם טויט. וויל מען שוין נישט קיין געלט און דער מת גלוסט שוין בודאי נישט קיין שום זאך. פון דעסט וועגן פארט אויך דעם פבוד פון דעם מת איז מען מקפיד. און מע היט אים אפ זיין פבוד. נמצא איז זיך דער פבוד דער עיקר תכלית.

און נאך אזוינע סברות און גידראנגען אזוינע האבן די דאזיגע אלץ גיזאגט. אז פבוד איז דער עיקר תכלית פון דער וועלט. ביי סע איז ביי זיי גיבלפון. אז דער עיקר תכלית איז פבוד.

איבער דעם מוז מען זוכין איין איש מוכבוד (פלומר א מענטש וואס ער האט פבוד) און דערצו זאל דער מענטש נאך יאגין נאך פבוד. ווארין ווייל דער מענטש האט פבוד און יאגט נאך דעם פבוד. און ער העלפט די טבע וואס זי וויל פבוד.

נמצא איז זיך דער מענטש משידל און גייט נאך דעם תכלית. און האט דערלאנגט דעם תכלית. ווארן דער תכלית איז זיך פבוד. פנ"ל איבער דעם דער מענטש קער צו זיין מלך (אזוי איז אלץ גיווען די נארישע ידיעה פון א טייל פון זיי. און זיי האבן זיך אזוי גיפונען נארישע סברות. און גידראנגען ביי זיי זענען דרנען פארפירט גיארין. און האבן גיזאגט אז פבוד איז דער תכלית. און אזוי די אלע פמות וואס דא וועט ווייטער שטיין האבן זיי אלע גיהאט נארישע גידראנגען אויך זייערע נארישע דעות).

זענען זיי גיאנגען זוכין אזוי א מענטשן. זענען זיי גיאנגען און האבן גיזעהן. ווי מע האט גיטראגין איין אלטין בעטלער א ציגינער. און סע זענען אים נאך גיאנגען אפשר פינער הונדערט ציגינערס.

און דער בעטלר איז גיווען בלינד און קרום און שטום. און די לייט זענען אים נאך גיאנגען ווארין זיי אלע זענען גיווען זיין משפחתידיע ווארין ער האט גיהאט שוועסטערס. און ברודערס. און זיין זרע מרעים. ביי סע איז פון זיי גיארין אזוי פיל. די אלע וואס זיי זענען אים נאך גיאנגען. און האבן אים גיטראגין.

און דער אלטער בעטלער האט זייער מקפיד גיווען אויך זיין פבוד. ווארין ער איז גיווען זייער בייז. און ער האט זיך אלע מאל אויך זיי א גרויסן בייזער גיטאן. און האט אלע מאל גיהייסן אז

אנדערע זאלן אים טראגין. און האט זיך אלע מאל גיבייזערט אויך זיי. נמצא איז זיך דער אלטער בעטלער א גרויסער איש מוכבוד. ווארין ער האט אזוי א פבוד. און יאגט אזוי נאך דעם פבוד. ווארין ער איז זיך זייער מקפיד אויך זיין פבוד. איבער דעם איז דער בעטלער זיי גיפעלן. און זיי האבן אים אויך גינומען פאר א מלך.

און ווייל דאס לאנד איז אויך גורם. ווארין סע פארהאנדן א מדינה וואס די מדינה איז גורם און זי איז מסוגל צו פבוד. און אזוי איז פארהאנדן א מדינה וואס זי איז מסוגל צו איין אנדערע מדה. איבער דעם. האבן די פיתה (וואס ביי זיי איז גיווען דער עיקר תכלית פבוד) גיזוכט א מדינה וואס זי איז גורם און מסוגל צו פבוד. האבן זיי גיפונען א מדינה וואס זי איז מסוגל דערצו האבן זיי זיך דארט באזעצט.

מיון מדות וינסקה

אמונה

טייערע קינדער די וואכעדיגע סדרה שטייט ויאמינו בה' ובמשה עבדו אז דורך די נסים פון קריעת ים סוף האבן די אידן זוכה געווען צו האבן א שטארקע אמונה אין אויבערשטן און אין משה רבינו.

דאס מיינט אז דורך די נסים וואס עס האט פאסירט ביים ים סוף האבן די אידישע קינדער באקומען שטארקע אמונה אין אויבערשטן און אין זיינע צדיקים און דורך דעם זוכה געווען אז אפילו א פשוטע דינסט האט משיג געווען אזעלכע הויכע השגות נאכמער ווי יחזקאל הנביא.

זעט מען פון דעם צו וואס א איד קען זוכה זיין דורך דעם וואס ער האט אמונה אין אויבערשטן און אין זיינע צדיקים וואס דורך זיי קען מען זוכה זיין צו האבן א גאנצע אמונה אין באשעפער. אזוי ווי דער הייליגער רבי שרייבט און אפאר פלעצער אז צו זוכה זיין צו א גאנצע אמונה אין אויבערשטן קען מען נאר דורך די צדיקים.

דערײַבער טײַעֲרע קײַנדער לײַמיר זײַך
 מחזיק זײַן צוזאַמען אײַן גלײַבן אײַן די
 גרויסקײט פֿון די צײַקים און פֿאַלגן
 זײַעֲרע געצות, און זײַך פֿרײַען מיט דעם וואָס
 מען האָט זוכה געווען צו וויסן פֿון אַזאַ צײַק
 אָמֶת, און פֿעטן דעם אויפֿערשטן אַז מען זאַל
 זוכה זײַן צו אָמונת חֲכָמִים, אַז די אָמונת חֲכָמִים
 זאַל אונז צוברענגען צו גלײַבן אײַן פֿאַשפֿעֲר

באַמונה שְׁלֵמָה - וואָס זײַן רַחֲמֹנֹת האָט נײַשט
 קײַן גבול און ער וויל שטענדיג נאר אונזער
 גוט־ס. און דורכדעם וועלן מיר בּוֹדַאי זוכה
 זײַן צו זען נסים וּנְפִלְאוֹת אַזײַ ווי ס'שטייט
 (מיכה ז' ט"ו) "כִּימִי יֵצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 אַרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת". און ס'וועט בּוֹדַאי מְקַרֵב זײַן
 די גאַולה שְׁלֵמָה בְּרַחֲמִים וּבְרַצוֹן אכ"ר. (לקוטי
 מהר"ן קמא כ"ב ג' תנינא ח' ח' שיחות הר"ן רפ"ב)

בחינה אויף ספורי מעשיות

די צוועלעוועטע מעשה (5) מבבל תפילה

- א. איבערגעדרייט פון מדבר צו ישוב און פון ישוב צו מדבר
- ב. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ט. וואס האט דער שטורעם ווינט געמאכט אין שטוב פונעם מלך?
- א. עס האט אלעס איבערגעדרייט
- ב. עס האט אלעס שאדן געמאכט
- ג. עס האט ארויס געכאפט דאס קינד פון בת מלכה
- ד. ווער איז נאכגעלאפן נאך דאס קינד
- א. די בת מלכה און די מלכה
- ב. דער מלך
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- יא. זענען די מלך, מלכה, און בת מלכה גלייך צוריק געקומען?
- א. יא
- ב. זיי האבן צוזאמען פארבלאנדזעט
- ג. זיי זענען צושפרייט געווארן און מ'האט נישט געוואוסט וואו זיי זענען
- ד. וואס נאך איז פארלוירן געווארן ביים שטורעם ווינט?
- א. די ד פונעם מלך
- ב. די שווערד פונעם גבור
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- יג. נאכ'ן שטורעם ווינט האבן זיי נאכאמאל געקענט באנייען זייער כח? און פארוואס?
- א. נין, ווייל יעצט דארף מען שוין נייע וועגן
- ב. יא, ווייל די וועגן זענען געבליבן
- ג. יא, ווייל זיי האבן געטראפן א נייע וועג
- ד. פארוואס האט איין תנה געזאגט אז דער תכלית איז כבוד?
- א. ווייל אזוי האט זיי א עהרליכע איד געזאגט
- ב. ווייל ביי די וועלט איז דער עיקר די כבוד
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ט. וועלכע קעניג האבן די כת פון כבוד געטראפן?
- א. אלטער בעטלער א ציגיינער וואס האט זייער מקפיד געווען אויף זיין כבוד
- ב. א אלטער פעשער מענטש
- ג. א אינגער מענטש וואס האט א גאנצן טאג גערעדט פון זיין כבוד
- ד. וואס לערנסטו זיך דערווייל ארויס פון די מעשה?
- א. אז דער גאנצער תכלית אויף דער וועלט איז _____.
- ב. אז כבוד איז נישט דער _____.
- ג. _____.

- א. וויאזוי איז דער גבור געווען שטארק?
- א. פון זיך אליין
- ב. דער מלך האט אים געוויזן פון וואו ער זאל נעמען גבורה
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. וואו הענגט די שווערד?
- א. אויף די זיילן פון דער וועלט
- ב. אין דער לופטן
- ג. עס איז געליגן אויף א בארג
- ד. וואס פאסירט ווען מ'הייבט אויף דעם שווערד?
- א. אלע עלצטע (שרים) אנטלויפן
- ב. אלע פאלן
- ג. זיי באקומען די קרענק וואס הייסט דאר ר"ל
- ד. פון וואו האט דער גבור געוואוסט פון דעם שווערד?
- א. ער האט אליין געהאט אזא שווערד
- ב. דער קעניג האט אים געוואוזן דעם וועג צום שווערד
- ג. דער בעל תפלה האט אים געוואוזן דעם וועג צום שווערד
- ד. וויאזוי האבן די אוהב נאמן און דער מלך אויסגעהאלטן אין די צייט וואס זיי קענען נישט זיין צוזאמען?
- א. זיי האבן אינגאנצן מסיח דעת געווען איינער פון צווייטן
- ב. זיי זענען אייביג געווען צוזאמען
- ג. זיי האבן געהאט פאטרעטן וואס איז געווען אויסגעמאלט זייערע ביידע צורות האבן זיי זיך דעמאלט משעשע געווען מיט דעם
- ד. וואס פארא סגולה האבן געהאט די פאטרעטן?
- א. אז ווער ס'האט געקוקט אויף דעם איז געהאלפן געווארן מיט קינדער
- ב. אז ווער ס'האט געקוקט אויף דעם האט באקומען די מדה פון אהבה
- ג. אז ווער ס'האט געקוקט אויף דעם איז געהאלפן געווארן מיט עשירות
- ד. וואס איז געשען איינמאל ווען זיי זענען געגאנגען באנייען זייערע כוחות?
- א. עס איז געווען א גרויסע שטורעם ווינט אויף דער וועלט
- ב. זיי זענען געבליבן דארטן און האבן נישט געקענט צוריק קומען
- ג. עס איז געווען א גרויסע שטורעם ווינט אין די מדינה פונעם גבור
- ד. וואס האט דער שטורעם ווינט געמאכט?
- א. איבערגעדרייט פון ים צו יבשה און פון יבשה צו ים

המשך פון זייט 3

מיי
אָפּה'סע

קיינמאל נישט געקענט צוקומען דאס צו צאמשטעלן.

מיר זענען ארומגעגאנגען אין אלע בתי מדרשים שאפן דאס געלט, די ערשטע בין איך ארויף אין שול מאה שערים, ווען א שחרית פלאקערט דארט, מען האלט ביי פסוקי דזמרה. איך שאר זיך ארויף צו די מזרח טישן, נעבן א איד וועלכער ברענט אין די ווערטער פון דאווענען ער לייגט אראפ א תפלה בכת, ער האט אויסגעלייגט פארנט פון זיין פלאץ אסאך פרוטות פון צען טאלער (אזוי האט געהייסן די מטבעות פון די אגורות, צענט). איך בין געווען אן איידעלער בחור איך האב נישט געוואלט נעמען אליין געלט. איך שטיי איך שאקל מיין האנט מען זאל הערן אז איך בעט פאר צדקה, די מטבעות אין מיין האנט מאכן א רעש, דער איד איז פארנומען מיט תפלה צום גרויסן באשעפער. איך שטיי און קלאפ מיט די מטבעות ווען דער איד וועלכע איז געווען נישט קיין אנדערער ווי ר' לוי יצחק בענדער ז"ל דרייט זיך אויס צו מיר מיט צוויי פייערדיגע אויגן! ממש א שטיק פייער! ער קוקט מיר אן, אויף זיין פנים ווייזט זיך ווי ער וואלט זיך רחמנות'דיג געבעטן: "בחור'ל, נעם דיר אליין דאס געלט אבער לאמיר דאווענען, שטער נישט מיין געשמאקן קשר וואס איך האב מיטן אויבערשטן".

פנחס.

ביים אייננעמען ארץ ישראל אין די צייטן פון יהושע ווען ער האט מלחמה געהאלטן אנטקעגן איין און דרייסיג מלכים, ביז די היינטיגע נסים וואס יעדער איד קען דאס זען ווער עס האט נאר אפגעזאויגן.

אבער עמלק ימח שמו וויל זיך שטארקן אויף אונז און אפשוואכן אונזער הארץ ווי גלייך מיר האבן נאך קיינמאל נישט געזען ישועות פון אויבערשטן אפילו נישט בגשמיית. ער וויל מיר זאלן נאר פרעגן די קשיא: "הי'ש ה' בקרבנו אם אין" ער קריכט אריין צום מענטשנ'ס מח ווען דער מענטש האט א שוואכע מינוט און מאכט אים פארגעסן פון אלע גוטע זאכן וואס ער האט באקומען פון באשעפער פון געבוירן אן ביז היינט.

די וועג וויאזוי מען האט מכניע געווען עמלק איז ווען משה רבינו האט מתפלל געווען אזוי ווי עס שטייט "צא הלחם בעמלק... והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל... ויהי ידיו אמונה" ואגט רש"י אויף דעם אז משה רבינו האט אויסגעשפרייט זיינע הענט צום הימל מיט א ריכטיגע אמונה'דיגע געבעט צום באשעפער. אזוי האט ער אריינגעברענגט אין די אידן דעם כח פון דאווענען און האבן אמונה צום באשעפער, און זיי אויסגעלעבנט צו קוקן אויף ארויף, צום באשעפער וואס פון אים קומט אלעס און נאר צו אים דארף מען זיך ווענדן, וואס דאס איז די גרעסטע מלחמה קעגן עמלק - וועלכער זוכט שטענדיג אונז אויפווייזן אז מען פועלט גארנישט מיט תפלה חס ושלום.

מיר קענען טאקע נישט אליין מלחמה האלטן קעגן עמלק, ווען נישט וואס דער אויבערשטער אליין האלט מיט אים מלחמה מדור דור, און מיט גרויס רחמנות שיקט ער אונז די גרויסע צדיקים וואס מיט זייער גרויס חכמה, ברענגען זיי אין אונז אריין די געוואלדיגע חזקים - זיך נישט מייאש זיין מן הרחמים און געבן אונז א געוואלדיגע התחזקות זיך צו האלטן מיט תפלה. ביז מיר וועלן שוין זוכה זיין צום ריכטיגן גאולה במהרה בימינו אמן.